

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa R.(...) LLC z siedzibą w D. jednostka organizacyjna zagranicznej osoby prawnej z siedzibą w P. [Republika (...)]

przeciwko A.(...) Spółce Jawnej w A.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 lipca 2010 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 25 stycznia 2010 r., sygn. akt XXIII Gz (...), w przedmiocie kosztów postępowania,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 25 stycznia 2010 r. Sąd Okręgowy w W. oddalając zażalenie powoda na postanowienie Sądu pierwszej instancji o przekazaniu sprawy innemu sądowi, oddalił jednocześnie wniosek strony pozwanej o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego

W zażaleniu strona pozwana domaga się zmiany zaskarżonego postanowienia Okręgowego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego i uwzględnienia jej wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c., sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Jest zatem oczywiste, że Sąd Okręgowy nie mógł uwzględnić wniosku strony pozwanej o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego, skoro postępowanie to miało jedynie charakter wypadkowy (incydentalny, uboczny), a wydane postanowienie nie było orzeczeniem kończącym sprawę nawet w sposób formalny (np. przez umorzenie postępowania czy też odrzucenie pozwu). Jeżeli zatem, stosownie do art. 108 § 1 k.p.c., zasadą jest pozostawianie rozstrzygnięcia o kosztach postępowań incydentalnych sądowi, który będzie rozstrzygał zasadniczy spór między stronami i wydawał orzeczenie kończące postępowanie, to procesowy wynik tego sporu zadecyduje także o sposobie rozliczenia stron z tytułu całości poniesionych przez nie kosztów postępowania sądowego.

Sąd drugiej instancji wprawdzie błędnie uzasadnił zaskarżone orzeczenie, wskazując na przekroczenie przez stronę pozwaną tygodniowego terminu do złożenia odpowiedzi na zażalenie (art. 395 § 1 zdanie drugie k.p.c.), jednakże w ostatecznym wyniku orzeczenie to odpowiada prawu.

Skoro więc zażalenie okazało się chybione, to należało na podstawie art. 398¹⁴ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzec, jak w sentencji.